

OUD- EN NIEUWJAAR

31 december 1954

Goedenavond vrienden.

Het is vanavond de laatste avond van het jaar, dat zegt niet veel, maar wanneer we het nagaan dan zijn er weer 364 dagen vergaan, we zouden kunnen zeggen vervlogen, zonder dat je het eigenlijk merkt. Want ach, de tijd, die aardse tijd, die betekent zo weinig wanneer je hart vol is van allerhande dingen, wanneer je je gejaagd en gedreven voelt door meer dan alleen maar de klok. En nu zou ik op deze avond natuurlijk kunnen beginnen in de aloude stijl en u een samenspraak à la Thomasvaer en Pieternel presenteren, maar geloof mij, dat ligt zeker niet in de bedoeling. Wel heb ik een kleine terugblik die door onze kleine vriend Henri is opgesteld, maar die hij veiligheidshalve liever aan mij overlaat, waar het uitspreken op deze avond hem anders wel enige moeite zou kunnen kosten. Wij moeten op deze avond nl. iets bewaren van de ernst, ernst die het werk van ons hele jaar heeft beheerst. Er is in deze kleine groep, in deze kleine afdeling, veel gebeurd. U weet allemaal, er zijn verhuizingen geweest met voor en tegen, zaken waarin wij helaas door de aanwezigen tot stellingname werden gedwongen. De groep van onze Orde is in deze gemeenschap geworden tot kerkgemeenschap, iets wat evenzeer nogal wat stof heeft doen opwaaien in verschillende kringen.

Wat belangrijker was, veel belangrijker dan al deze bijkomstigheden, die uiteindelijk een uiterlijke vorm betekenen, is wél het feit dat het ons gegeven werd om gezamenlijk verschillende studie-cursussen te beginnen. Het resultaat daarvan zal zich nog merkbaar moeten maken in het komende jaar, maar desondanks zijn wij diep in ons hart dankbaar, zeer dankbaar, dat wij nu ook in kleinere en meer homogene kringen, ons werk verder uit mogen dragen en mogen trachten om iets van het licht, iets van de grote kracht, die wij weten en kennen te bestaan, terug kunnen brengen ook tot deze aarde en daardoor misschien de mensen iets makkelijker en vooral iets beter doen leven.

De verwachtingen van een komend jaar zijn al evenzeer gespannen. Wij voor ons zijn ervan overtuigd dat verschillende slagen nog wel zullen vallen voor deze gemeenschap, dat het niet altijd zo zal gaan als men zich had voorgesteld en dat de kleine moeilijkheden en onaangenaamheden niet met één slag uit de weg geruimd zijn. Maar daar staat tegenover dat wij weten dat in het komend jaar, waarin de wereld de materialistische beschouwingen nog verder door zal voeren en het materialisme hoogtij viert in alle landen, het werk van onze geestelijke groep aan een behoefte tegemoet zal kunnen komen, die juist bij de meer bewuste mens groter en groter wordt. Het is een dankbaar beeld dat het komende jaar ons toont voor ons werk. Veel werd er in het afgelopen jaar volbracht, veel moeite hebben wij ons getroost, maar met veel vriendschap en genegenheid, met veel begrip is ons werk ook door velen ontvangen, en wij kunnen zeggen: wanneer het volgende jaar ons geestelijk niet slechter, maar desnoods zelfs iets beter resultaat brengt dan het afgelopen jaar, dan zijn we meer dan tevreden, dan zijn we gelukkig. En dat is dan mijn kort overzicht.

Ach, overzichten, weet u, wanneer ik zo kijk op het ogenblik hier, dan gaan de blikken, de blikken van de geest en van mijn broeders, mijn vrienden, nog wat verder uit dan alleen maar deze kleine beslotenheid met haar imitatie-kaarsen en Kerstsfeer. We kijken over de hele wereld, een wereld waarop op het ogenblik ergens reeds de eerste klokken beieren, de klokken luiden, alle fluiten in de havens loeien en gillen, de rotjes klappen, want het is Nieuwjaar. Nieuwjaar, droom van de mensheid over betere tijden, droom van een wereld die het zachter, prettiger leven zal brengen, stille verwachting dat je nu dit jaar eindelijk eens zult kunnen volbrengen wat je hele aard al zolang heeft gevraagd. En met de schaduw van de nacht die verder trekt over de werldebol, trekt de grenslijn van het nieuwe jaar over de wereld. Ach, we behoeven daar niet lang bij stil te staan, het is een beleven dat in alle landen gelijk is, onverschillig of het nu in een soort reveillon wordt gevierd, of dat het in een stille huiskamer wordt gekruid met een glaasje wijn, een "proost" en "neem nog een oliebolletje". "Nee, dank je". Ja laten we het maar rustig bekijken, laten we vooral de zin voor humor niet uit het oog verliezen, want het hele Oud-en-Nieuwe, dat hele feest is maar een kunstmatig gestelde datum die ergens erin is geplakt omdat je administratief eenmaal een bepaalde jaarindeling moet hebben. En wanneer ze hun zin krijgen hier in Nederland heb ik gehoord, krijgen ze

binnenkort een andere kalender, dus dan is dat Nieuwjaar een vaste dag geworden. Nu ja, gelukkig zul je er mee zijn.

Iets anders is veel belangrijker, want in ons hart, in onze geest, in het diepst van onze ziel daar kan het ook Nieuwjaar zijn. Altijd is er rond ons een goddelijk licht, een goddelijke kracht die al-omringend de wereld al-doordesemt en in stand houdt. En wij gaan er blind en geborgen, jagend tegen de storm des levens doorheen. Maar wat is dat dan eigenlijk, vrienden? Wat is het dan, zijn we blind, hebben we werkelijk een tijd of is er werkelijk een nieuwjaar voor ons? Wel nee, wij sjokken rustig verder en het leven dat laadt zijn lasten op je schouders en daar ga je, verder. En, nu ja, dan wil je eens een keertje "proost" zeggen, omdat het nu eenmaal mode is, het is toch wel eens prettig als er een feestdag is. Maar van binnen zegt het zo weinig. Wij kunnen Nieuwjaar vieren, maar dan moeten we het anders doen.

En gek genoeg, voelen de mensen dat aan. Wanneer zo het jaar op zijn laatste benen loopt, de klok plechtstatig de laatste minuten wegtikt en je elke paar minuten al moet kijken of het bijna tijd is om te klinken, dan gaan de mensen nog even gauw een paar voornemens maken, dan zeggen ze: ik zal het volgend jaar wat minder roken en ik zal ook zien dat ik een beetje van die snoeperij afkom, ja, en ik ga mijn werk eens een beetje beter aanpakken. Dingen die ze gauw weer vergeten. Natuurlijk, het is de sfeer en de stemming van het Nieuwe Jaar en meer niet. Maar men voelt dus dat voor een werkelijk Nieuwjaar, voor een werkelijk trekken van een scheidingslijn in de tijd, wat anders nodig is dan alleen maar een hoerastemming en een gezellig avondje onder ons, meer dan een paar rotjes en een brandende Kerstboom.

Kijk, dit is het punt waar het om gaat. Wanneer we hier in een kleine groepering zijn vanavond, dan mogen we daar toch wel even onze aandacht aan wijden. Er klinken natuurlijk in ons allerhande akkoorden mee, en op een avond als deze komen de oude herinneringen bovendien. Maar wat hebben we eraan? Kunnen ze ons iets geven? Nee, we kunnen alleen maar de conclusie trekken: ja, we moeten een voornemen maken, we gaan dit of we gaan dat doen, we moeten een ogenblik het hele geweld van ons wezen samenvatten en dan moeten we zeggen: nu gaan wij werkelijk Nieuwjaar vieren, nu gaan wij voor onszelf, geestelijk, een ommekeer beleven. Weg die gebogenheid en dat sjokken onder de feiten, we willen God in de ogen zien en de wereld, we willen lachen omdat we leven, we willen het leven aan kunnen.

En wat meer is, we zullen langzaam maar zeker die sluiers voor onze ogen weg zien trekken, de een na de ander, tot van het vage schemerduister van het beleven, waarin we normalerwijze door sjokken, eindelijk iets van de goddelijke vreugde, van het goddelijke licht dat rond ons is, zichtbaar en merkbaar wordt. We willen ons wezen verzadigen met de goddelijke kracht die rond ons is. Dan is er werkelijk een licht van Nieuwjaar, dan is er iets nieuws in ons geboren en dan houdt de tijd op. Nieuwjaar is het moment dat de tijd stilstaat, wanneer je het werkelijk beleeft, want er is geen tijd. De tijd is een beleven van de mens, die arme simpele mens die verder trekt over de wereld, een tijd die geschreven staat in lichamelijke behoeften van honger, dorst en slaap. Het is een doodgewoon rekening houden met, nu ja, zo is het en zo draait de aarde. Maar we zijn meer dan dat, u als stofmensen, wij als geest, we zijn veel meer dan alleen maar een lichaam dat zijn eisen heeft en dat aan de tijd gelooft, we zijn eeuwige krachten, kleine vlammen van goddelijk vuur, eens ontsproten in een ver en duister verleden, toen het machtwoord het eerste licht uit de grote duisternis en leegte schiep. Vlammen die verder gebrand hebben door de loop van de eeuwen, die als een stil vuur in de sferen misschien rusten of op aarde rond gingen toen de piramiden werden gebouwd, toen zeeën werden geschapen en werelddelen verzonken, die misschien samen met Napoleon zijn opgetrokken of gedroomd hebben in een Middeleeuws Italië van kunst en van schoonheid, stille kleine vlammen die door de tijd niet worden aangetast, goddelijke krachten.

Mogen wij dan de eeuwigheid die in ons is verloochenen en verwaarlozen? Ik geloof dat we dat geen van allen willen, dat we allemaal wel zouden willen die eeuwigheid vinden en die kracht en die grootheid, alleen we durven het eigenlijk niet, we durven en we kunnen het niet. Waarom? Ik denk omdat we de moed niet hebben de eeuwigheid te trotseren. We vluchten in de tijd en in de tijdsindeling, in de opeenvolging van belevenissen, omdat het grote geheel nu eenmaal niets zegt, de geest zozeer als de stof. We durven niet en toch dragen we een brandende eeuwigheid in ons wezen. Nu is het de tijd van een nieuw jaar, nu is het de tijd om de waan eens even opzij te gooien, onze droom van grootheid en machtigheid van een wereld

die schreeuwt om onze capaciteiten, van de sombere droom van leegte en een wereld die je niet meer nodig heeft, de gedachten van wat je wel zou gaan willen doen, maar wat je niet kunt. Het is nu een ogenblik dat de wereld in sfeer en stemming geschikt is voor een kleine overpeinzing, een overpeinzing over de werkelijke en goddelijke waarde die schuilt in de tijd, niet in Oude en Nieuwe Jaar. En ik zou u daarvoor zeer graag over willen geven aan een spreker die reeds met Kerstmis eenmaal tot u kwam en die in dit beperkte gezelschap alsnog de wens te kennen gaf om een ogenblik naar voren te komen.

Ik ben u erg dankbaar dat u geluisterd heeft, maar ik zou nog veel dankbaarder zijn wanneer u begrijpt wat de eeuwige waarde is die in ons brandt en hoe het nieuwe jaar voor ons moet zijn: niet een droom over een jaar dat komen gaat, maar een aanvaarden van de eeuwigheid die in ons is. En daarmee vrienden, geef ik het woord over. Goedenavond.

HOE DE TIJD ZICH OPLOST IN LICHT

Goedenavond vrienden. (Intelligentie: het pastoorke)

U vindt het misschien wat vreemd dat ik nu hier in een wat kille omgeving de laatste dag van het jaar, terwijl iedereen eigenlijk nog ergens naartoe moet, een ogenblik van uw tijd vraag, om iets te zeggen over de tijd zoals ik die heb leren kennen. In mijn leven ben ik net zoals u, slaaf geweest van de tijd, van de dagindeling, kortom van al die bijgelovigheden die het wereldje van waan maken, waarin een mens nu eenmaal leeft. En ik zou u willen zeggen, graag willen zeggen: "hoe de tijd zich oplost in licht".

Je werkt en je streeft, je gaat door de sferen en je keert terug tot de aarde, je voelt in je alleen de kracht van een eeuwige liefde die je in stand houdt. Daar begint het mee. Langzaam maar zeker vervaagt de grens van dag en van nacht, van uren en kun je niet meer zeggen: toen beleefde ik dit en toen dat, want het is allemaal werkelijkheid. En dan komt het grote moment, het o zo grote moment, dat je je terugtrekt in een retraite van de stilte.

De hele wereld zinkt weg en je bent alleen met een licht waarin je eigen wezen wordt bespiegeld. De liefde en de kracht die in je waren, die schijnen plotseling uit te vloeien in een wereld waarin je niet kent of herkent. En dan beginnen er stemmen te spreken in je wezen, ze spreken van het begin van de wereld en van het einde, ze spreken over de geboorte van sterren en de duisternis van het Al dat samen stort na volbrachte taak. En het vreemde is, je leert het te verstaan. En wanneer je eenmaal dat begrijpen en dat verstaan in je hart hebt, dan ben jezelf zo onbelangrijk, dan is het net of je één klein streepje bent wat de goddelijke tekenaar heeft neergezet op zijn wonderlijk meesterwerk dat wij de schepping noemen, maar wat voor hem misschien alleen maar een zelfportret is. En daardoor begin je dan iets te begrijpen, de wereld wordt licht, en wat wij "de tijd" noemen, wordt een werveling van kleuren die een zuilvlecht oprijzend uit het duistere niet en uitpalmend naar een niet, waarin je toch voelt een grootheid en een macht die niet te omvatten zijn. In plaats van een wereld van verschijnselen, kom je ineens te staan tegenover de kern van het wezen, de kern van het zijn, één diamanten fonkeling van een lichtende kracht. En dan zou je al die delen die meevlieden door die lichtende zuil, mee vormen het schaduwspel van vliedende vorm, dat men "tijd" noemt, willen zeggen: rust een ogenblik, kom een ogenblik met mij en beschouw het leven, begrijp het dan toch, er is geen tijd, er is geen scheiding, er is alleen maar het leven en het zijn. Maar dan kunnen ze je niet verstaan en ze kunnen niet luisteren, want je bent zo ver, zo erg ver van ze af. En misschien dat een enkele keer een vergadering de mogelijkheid biedt om neer te dalen een ogenblik en weer een voertuig te vinden en terug te keren in die wirwar van gebeurtenissen die nu eenmaal "tijd" heet.

Vrienden, u kunt op het ogenblik het tijdloze nog niet ervaren, daarvoor is de wereld nog te groot in uw ogen en bent u zelf nog te belangrijk, maar dat slijt wel. Ondertussen kunt u tenminste van mij misschien begrijpen en aannemen dat u deel bent van een kleurig schouwspel, zo wonderlijk schoon als er nog nergens in de hele wereld, in het hele Al te zien is geweest. Het is een vonken sproeien en een springen en dartelen van de meest wonderlijke kleurschakeringen, die het aardse oog niet eens onderscheiden kan. Het is een leven en weven

en vormen, van duister en licht, dat samen wordt een droom, zo onvergelijklijk schoon, dat je zou willen bidden. En daar bent u deel van. Wanneer ik in de stilte van een lichtende sfeer gelukkig ben en bid tot mijn God, omdat ik uit mezelf móet treden en in mezelf dit nog niet verwerken kan, dan bid ik tot u en voor u tegelijk, dan spreekt mijn hart woorden van dank, omdat ook u op deze wereld bent. Dan ben ik dankbaar voor alle verschijnselen die u "tijd" noemt en dan ben ik blij dat ik ook deel uitmaak ervan, en dat ik zelfs beschouwend de wonderlijke pracht en fonkeling toch zie mijzelf mee verweven in het eeuwige, wonderlijke scheppingswerk. Ik bid vóór u, want ik vraag voor u uit het diepst van mijn wezen het begrip voor deze dingen, het aanvaarden van de grootste voleinding waar we allemaal in zijn, waar we het gelukkige deel van zijn. En ik bid tot u, want samen met de schepping bent u het beeld Gods, zoals ik het nu beperkt en bekrompen misschien aanschouwen mag. Vier dan maar rustig Oude-en-Nieuwe-Jaar, bid misschien een ogenblikje in jezelf, denk wat terug aan een verleden en droom maar wat van een toekomst. Dat hindert immers niet, die dingen zijn er al. Dat hele spel is al klaar en alleen is het maar een ogenblik van afwachten of we er nu uit kunnen treden, of we er buiten kunnen staan, of we het wonder mogen genieten en begrijpen, of dat we alleen nog maar mee dartelen in dit spel van de scheppende kracht. Droom maar en eet je oliebollen maar rustig en luister naar de kerkklokken en wens een gelukkig nieuwjaar aan anderen, of misschien draai je je om in je slaap en denk dat al dat lawaai toch eigenlijk Nieuwjaar betekent.

Hoe u het beleeft, vrienden, dat geeft immers niet, we zijn deel van een volmaaktheid, van een grootsheid, en als we die bij ons dragen, wanneer we daar nu maar aan denken, dan zal de rest vanzelf goed zijn. En daarom durf ik van harte en eerlijk overtuigd u te zeggen: het zal voor u zijn een zalig, een gelukkig Nieuwjaar. En de droom van het verleden en de droom van de toekomst, ze zullen werkelijkheid worden voor u, werkelijkheid op het moment dat u stilstaat in de tijd en de tijd voor u wordt het beeld van de volmaakte schepping, het beeld van onze Vader die in de hemelen is en woont in onze harten. Moge de stilte en de vrede van de volmaakte schepping met u zijn. En voor de rest, maak maar plezier, heus, maak het leven maar zo prettig als je kunt, alleen, vergeet niet dat we in het licht moeten blijven, want het duister betekent dat we het schone van de schepping niet kunnen zien.

En nu allemaal een prettige avond en dank dat u zó stil wilde zijn, ondanks alles, dat ik een ogenblikje mocht en kon spreken. (De intelligentie neemt afscheid met een priesterlijk gebaar van het medium) Een oude gewoonte, maar een bedoeling die komt uit het hart en die gaat tot in de eeuwigheid. Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Ik hoop dat het u niet teleurstelt, maar ik zal voor deze avond de laatste spreker zijn. En ik zal trachten op mijn eigen wijze iets uit te drukken van de krachten die ons allen bewegen en omspoelen, van de gedachten die deze dag met zich draagt en het verlangen dat woont in alle harten.

Want ziet, het oude jaar gaat heen,
't Is oud en wel versleten,
Terwijl het nog de laatste schrede gaat
Wordt het nieuwe jaar welkom geheten.
Men ziet in z'n droom een kind wat er staat
Met handen vol van beloften,
En denkt aan een land
Waar in Godes hand
De vrede schenkt van rand tot rand
Tot heel de wereld ligt gedragen
Als een kleine greep in 's Godes kracht
Totdat verdreven is de nacht
Van vrees en angst en 't hart
In vrees niet meer behoeft te vragen.

Er klinkt een geluid
In 't holst van de nacht,
Men gaat het oude jaar ten grave dragen,
En begint in 't nieuwe jaar opnieuw
Naar 's levens jacht te jagen,
Te zoeken naar begeren,
Naar goed en bloed en hoop
En weet niet meer te vinden
Des levens ware loop.
En toch, er staat geschreven
En in der sterrental
En op de aarde overal:
De Heer heeft u de kracht gegeven,
O mens, verheug u duizend maal
De kracht om nog te leven.
Er staat geschreven in de tuin
Van het fluwelen duister,
Waar diamanten fonkelen zacht
In wonderschone luister:
De Schepper geeft met liefdeskracht
En uit de volheid van Zijn macht
Aan ieder in het leven
De werkelijke waarheid en het licht,
Die waard is om naar te streven.
De mensen klinken en stoten aan
Aan de slag van twaalven verklinkt,
En in het beeld van zoete waan
Een jaar ten grave zinkt.
Ze lachen, ze wensen: het beste, nieuwjaar,
O, heb je gehoord van m'n zorgen?
Nou denken we niet eraan
Vandaag is het nog een dag van feest
Maar 't verdere komt morgen.
Maar wereld, ben je dan onbevreesd
Op één dag in het jaar?
Waarom speel je dat, o mensheid,
Niet op alle dagen klaar?
Aanvaard de dag en leef de dag
En durf gerust te lachen.
God geeft de vreugde en de kracht,
God in Zijn grote liefdemacht,
In Zijn grote wijsheid,
Geeft u steeds dat wat ge nodig hebt.
En durft ge dat aanvaarden en ingaan
In 't vertrouwen op uw God,
Dra zijt ge 'n adept die binnentreedt
Een gouden tempel van de grote levenskracht
En aanschouwt het wonder der scheppingspracht
Of ge gaat en ge jaagt en ge aarzelt en
Dwaalt uw wegen door 't aardse leven.
Maar meer dan dat alleen is u
Niet alleen op deez' dag gegeven,
Het is u gegeven om voort te gaan
Tot aan 't einde: der eeuwigheden,
Het is u gegeven om eindelijk eens
Gods wezen binnen te treden.
Het is u gegeven om ongescheiden
Met allen die dierbaar u zijn

Samen te gaan in een wereld van vree,
Een wereld waar leed en pijn
Herinnering geworden zijn
Uit een ver verleden
En uiteindelijk worden bloemen
In de tuin des levens
Waardoor we zingend treden
Tot het gouden licht.
Houdt uwen blik gericht
Op 't goddelijke,
De wereld der werkelijkheid
En laat u niet verdwazen
Door al wat de wereld u hier voorleidt.
En klinkt gij, stoot ge aan met de glazen
Bedenk, het is niet de tijd die verglijdt,
Maar uw weten dat verder steeds jaagt
De goddelijke levenskracht
Die ook u naar 't grote einddoel toedraagt.
En droomt ge 'n ogenblik
Stil voor u heen,
Wel, laat er dan zijn in die dromen
Een woord dat meer in de Kerstnacht
Thuishoort: wees in mij God, wellekome.
Treedt binnen Gij God, Gij liefdekracht,
Die heel de wereld omvaamt,
Gij die met Uw wezen, het Al steeds doorleeft
En al het zijnde omraamt.
Wees welkom Gij kracht
Die in 't duister der nacht
Vindt licht van de zonnige dagen,
Altijd weer zijn de grote gezel
Die des levens last mij wilt dragen.
Wanneer zo wordt gevierd
Het Nieuwe jaar,
Dan wordt er in u iets geboren,
Dat meer is dan alleen
Een verlopen van de tijd
Dat is het zonnegloren
Der eeuwigheid.
En wanneer de eeuwigheid wordt betreden,
Dan valt weg het verschil van de tijd
En leeft ge in 't eeuwige heden,
Het eeuwige nu, het gulden woord,
Met geen termen meer te omschrijven.
Dat is de kracht en de eeuwigheid
Waarin wij samen mogen verblijven.
En klinkt er een ogenblik
Zachtkens een stem,
Die spreekt over fout en gebreken,
Ach, zeg dan uzelve:
Ik heb 't erkend,
Ik wil er mijzelve niet preken
Over al wat ik heb misdaan,
Maar ik weet, deze stem wijst mij de weg
Die ik voortaan verder moet gaan.
Die stem is de stem
Uit het diepst van m'n ziel,
Waarin de scheppingskracht woont.

En ik ga dus die weg,
Opdat ook die kracht
Mij met een bewustzijn loont
Van al wat er aan wonderlijke macht,
Al wat er nog leeft in de werkelijkheid.
En daarom, de raad die ik u geef:
Vergeet het verlopen van de tijd,
Vergeet dat de tijd steeds verder raast,
Hij is slechts een deel van een waan.
Maar geloof, dat ge nu leeft in eeuwigheid,
Dat reeds zijn open gegaan de poorten
Waarheen ge zo lang reeds zoekt,
Waarvoor ge zo zwaar soms ook strijdt.
Dan vind ge, m'n vrienden,
Een wonderschoon woord
Dat ge slechts voor uzelve moogt spreken,
Een woord dat betovering en de ban
Van al het zijnde kan breken.
Dan dringt ge door
Tot de werkelijke macht,
De kracht van het werkelijk bestaan,
Dan kunt ge tevreden zeggen:
Volbracht is de taak,
Nu kan ik inne gaan,
Innegaan in een vrede
Die leeft in m'n gemoed.
In een kracht die draagt heel m'n leven.
Het lichaam dat leeft er
Misschien nog wel voort,
Maar de geest, bevrijd van het streven
Geeft goddelijke kracht
Uit het goddelijk woord.
Kunt ge, durft ge zo te leven,
Vrienden, kunt ge het aanvaarden?
Of kunt ge de weg nog niet vinden?
Is de aarde met al haar bestaan
Voor u nog belangrijk, de werkelijkheid
En niet slechts een deel van een waan
Die verglijdt?
Droom dan dat eens zal komen voor u
De nu zijnde eeuwigheid,
En onthoud, wat er ook
In het leven gebeurt,
Waarheen ook uw wegen gaan,
Dat altijd en altijd,
Juist door Godes kracht,
U wezens terzijde staan.
Niet eenzaam of angstig omdat
Niet volbracht werd des levenstaak
Hoeft ge verder te gaan,
Ge weet dat een vriendenheir altijd bereid is
Te allen tijd bij te staan.
Ge weet dat wat uit de stof is verbleekt
Terugkeert in geestelijk bestaan.
En kunt ge het niet begrijpen,
Ik bid u, geloof er aan.
Geloof aan uw God, geloof aan Zijn liefde,
Geloof aan de geesten die willen u goed,

Dan zult ge begrijpen waarom ge nu leeft,
 Waarom ge nu leven moet
 En waarom het leven uiteindelijk verbleekt
 Terugkeert in geestelijk bestaan.
 En kunt ge het niet begrijpen,
 Ik bid u, geloof er aan.
 Geloof aan uw God, geloof aan Zijn liefde,
 Geloof aan de geesten die willen u goed,
 Dan zult ge begrijpen waarom ge nu leeft,
 Waarom ge nu leven moet
 En waarom het leven uiteindelijk verbleekt
 De lichtende kracht van God, waarom,
 Wanneer eerst nog de tijd zich ons wreekt
 De eeuwigheid toch is ons lot.

En ja, dan heb ik eigenlijk mijn woordje gezegd en ik zou het misschien graag nog verder voortzetten, maar ik geloof niet dat het nodig is. De tijd is voorbij gegaan. We hebben gezegd reeds de vorige keer, we zullen het kort maken. Maar ik zou willen zeggen: Laten we een ogenblik vergeten dat er hier een dak boven ons is en laten we een ogenblik naar de sterren kijken, denken aan de onmetelijkheid, in tijd gerekend, die deze sterren van elkaar scheidt.

En dan te weten dat onze geest daarheen kan vluchten in minder dan een seconde, laten we denken aan de grootsheid, de enormiteit van deze lichtende wezens die daar staan als een kleine fonkelende ster omdat we ze van zo ver bezien en laten we begrijpen dat dit is de ware tijd, een beweging, niet meer, alleen maar een beweging, een beweging waar we deel van uitmaken, zeker, maar een beweging die voor ons veel meer betekent, ze betekent voor ons de mogelijkheid om met de geest te ontvluchten aan alle problemen een ogenblik in de oneindigheid en gesterkt terug te keren in onze sfeer op onze wereld, waar we dan ook thuishoren, en daar te volbrengen wat nu nog onze taak is. En, wanneer u nu de sterren misschien niet kunt zien, kijk eens naar de sterren vanavond en denk aan deze gedachte, dan zult u gesterkt verder kunnen gaan in uw leven en een nieuw jaar. En dan ben ik ervan overtuigd dat, of wij elkaar nog veel ontmoeten of niet, door de zekerheid dat in ons een veel grootsere kracht en vermogen woont dan zich ooit hier in de tijd kan uiten of in een sfeer, dat wij daardoor allen zullen bereiken het einddoel, spoedig en voorspoedig.

En tot het zover is, wens ik u allemaal een voorspoedig 1955. Wat er verder in dit jaar gebeurt, dat zullen we een volgende keer onderling bespreken, dan kunt u er ook vragen over stellen, dan krijgt u zo'n beetje de troonrede, weet u wel? Maar voor vandaag laten we het hierbij. En ik geloof dat u net zoals ik, toch voor dit moment van samenzijn wel even dankbaar bent. Niet dankbaar omdat het nu zo groots is of zo enorm, maar alleen maar omdat wij geest en stof bij elkaar horen, en omdat wij ook op een dag als deze vol van aardse geneugten, niet mogen aarzelen ook elkaar te erkennen en met elkaar te zeggen: wij streven één pad, wij gaan één weg, we zoeken allen God en we zullen eens tezamen er komen, één keer.

En dat is ons voldoende om te weten, daar zijn we gelukkig in. Vrienden, nogmaals een goedenavond en ik geef het medium weer vrij.

DE ZICHTBARE REALITEIT VAN DE STOFFELIJKE WERELD GEZIEN VANUIT DE GEESTELIJKE WERELD

Daar ook deze Oudejaarsavond-bijeenkomst van korte duur was, zullen wij aan het verslag nog een onderwerp toevoegen, behandeld op een wijdingsochtend, waarvan wij in no. 107 en 110 reeds een deel opnamen.

Vraag: Ik heb u eens horen spreken over wat realiteit is in uw wereld, wij mensen weten wat realiteit voor ons is in onze wereld. Zou u nu misschien een beschrijving kunnen geven wat voor u zichtbaar de realiteit is in de mensenwereld, opdat wij van sommige voorstellingen in onze gedachte een andere visie krijgen?

Antwoord: Nou, ik moet eerlijk zeggen dat het een betrekkelijk technisch onderwerp zal worden, maar ik wil het dan in ieder geval wel proberen. Kijkt u eens, wanneer wij natuurlijk in onze wereld de dingen zien, dan moet u rekenen dat de gedachte bij ons altijd overheersend is. Een gedachte dat is een soort straling die u misschien het beste kunt vergelijken met het nieuwste van het nieuwste, als ik mij niet vergis, op technisch gebied, de televisie. Televisie brengt u een beeld dat misschien eens ergens bestaat en dat over ongelimiteerde afstanden kan worden overgebracht en bij u een soortgelijk beeld doet ontstaan. Nu kan het zijn dat er televisie wordt uitgezonden, met kleur en misschien met diepte, terwijl de ontvanger alleen maar afgesteld is op een vlak zwart-wit beeld. Dan zult u ook alleen maar in staat zijn om dit zwart-wit beeld te ontvangen, de andere waarden, die wel uitgezonden worden, maar waarvoor uw ontvanger niet is afgestemd of geschikt is, die worden dan vanzelf voor u verdoezeld. Zo gaat het nu met ons in onze wereld natuurlijk. Wij ontvangen gedachten en gedachtenbeelden. Deze gedachtenbeelden zijn voor ons alleen maar vertaalbaar in zoverre als ze voor ons begrijpelijk zijn. Ik zet dit even voorop ofschoon het niet direct uw eigen onderwerp is, om te kunnen demonstreren hoe het nu ook gaat tussen de aarde en ons. Want als u op aarde denkt, dan zult u zeer veel gedachten hebben die van de denkwijze op aarde, in onze eigen tijd gebruikelijk, aanmerkelijk verschillen en vooral ook verschillen van onze eigen opvattingen, onze eigen gedachtenwereld.

Stelt u zich nu eens voor dat ik zou zijn - wat ik zeker niet geweest ben - een zeer orthodox predikant, dan zou voor mij elke esoterisch gerichte gedachte vertaald worden in bijbeelden, en ik zou dus, wanneer u een goed mens bent - tenzij, ikzelf van mijn orthodoxie bevrijd zou zijn - u zien als een medebroeder in den Here, als een medezuster in den Here, als zeer orthodox mens. Dat behoeft u dus helemaal in feite niet te zijn. Wanneer ik een zeer toornig mens ben geweest, ach, dan zal juist elke variatie van toorn en woede voor mij waarneembaar zijn. Ik zal hier zeer vele fijne graduele verschillen en onderscheidene krachten in kennen die voor een ander, die misschien wat laconieker is geweest, lang zo sterk niet op de voorgrond komen. Ieder van ons heeft dus een gevoeligheid, afhankelijk van zijn eigen vroegere bestaansvormen, waardoor een bepaald emotioneel gamma voor hem buitengewoon scherp te onderscheiden is, of voor haar, terwijl aan de andere kant die gebieden die praktisch of misschien geheel onbekend zijn, voor ons niet waarneembaar zijn. De realiteit voor ons nu, in uw wereld af te lezen, is dus te allen tijde afhankelijk van onze eigen wijze van de zaken zien. Ik kan u wel vertellen dat ik onder mijn medebroeders en zusters, als ik ze zo mag noemen, mijn medegeesten, mijn mede-ordeleden, geld als een tamelijke deskundige op het gebied van mode, waar het mij nl. door mijn intense belangstelling gedurende mijn leven voor deze materie, mogelijk is om uit de verschillende gedachten van de mensen op de wereld, een heel wat natuurgetrouwer beeld te puren dan bv. een man, een man die heel vaak de gewoonte heeft om alleen maar verschil te maken tussen aardig en onaardig.

Hierbij heeft u dus al direct begrepen dat mijn realiteit uiteindelijk toch wel andere accenten draagt dan de realiteit van een ander. Wij zien uw realiteit niet als een feitelijk iets, maar als een serie van ervaringen. Als ik een vrouw zie die een heel goedkoop bedrukt katoentje in handen krijgt van een abominabele kwaliteit en zij is in verrukking daarover, zal zij alleen de gunstige punten daarvan zien. Voor mij is de realiteit op dat ogenblik dus, in uw wereld gezien, dat dit een superieure stof is. Op het ogenblik echter dat er een ander bijkomt, die de kwade punten alleen daarvan ziet, dan wordt het voor mij een absoluut slecht iets met enkele goede eigenschappen. Heb ik de mening van een 5tal verschillend op deze stof reagerende dames in hoofdzaak, dan maak ik mij sterk dat ik u, zowel wat weefsel, patroon als kleur betreft, een zeer nauwkeurige beschrijving kan geven. Begrijpt u dus wat voor ons de reële waarde in uw wereld is? Uw denken, uw reactie op uw omgeving. Nu zult u zeggen: ja, maar hoe zie je ons dan zelf? Ja, hoe zie ik een televisiezender? Ik zie hem niet, maar aan het beeld dat hij uitzendt neem ik zijn aanwezigheid waar en kan zelfs over een deel van de kwaliteit in deze zender een absoluut en juist oordeel vellen, zonder dat ik de zender ooit gezien heb, of mij daaromtrent een beeld kan vormen. Nu is een televisiezender een betrekkelijk beperkt beeld, waar ik aanneem dat de meeste televisiezenders er wel ongeveer gelijk uit zullen zien. Maar stelt u zich nu eens voor dat in de uitzending de vormkwaliteiten zowel als de karaktereigenschappen sterk tot uiting komen, dan kan ik dus aan de soorten van uitzending zien wat voor een soort zender het is die mij dit beeld geeft. De realiteit dus voor mij, in mijn wereld, is

de uitstraling die u bezit, aan de hand waarvan ik uw denken, uw verschijningsvorm, uw emotionele belevenissen, uw al of niet geestelijke openheid etc. beoordeel.

En wanneer ik deze dingen voortdurend voor mij bereikbaar vind, wat uiteindelijk het geval is, dan zult u dus begrijpen dat mijn wereld is samengesteld uit een groot aantal beelden die elk voor zich niet alleen iets zeggen omtrent de ervaring van degene die het beleeft, maar bovendien een zuiver kenbaar beeld geven van degene die ze beleeft, niet wat er beleefd wordt, alleen maar om degene die het beleeft. Ja, dan heb ik eigenlijk hiermee aan uw wens grotendeels voldaan.

Vraag: Ja, tot hele grote tevredenheid, want het is werkelijk een openbaring om te horen de wijze waarop u denkt en ziet. Dat kan ons toch brengen tot een herleiding van onze eigen visie in sommige opzichten.

Antwoord: Mag ik een opmerking maken?

Reactie: En dat is?

Antwoord: Er bestaat geen enkele openbaring, tenzij de openbaring van het eigen-ik, want slechts datgene kan aan het "ik" geopenbaard worden wat door het "ik" te bevatten is en als zodanig is elke openbaring dus alleen het wakker maken van reeds in het "ik" sluimerende krachten, feiten, functies en bewustzijnsvorm. Dat is even een speelsheid met een filosofische achtergrond. Ja, vrienden, nu ben ik eigenlijk zo kort aan het woord, dat ik nog een ogenblikje over heb.

Reactie: Mag ik u wat vragen?

Antwoord: Zeker, met genoegen.

Vraag: Hoe leert u dan? Want u moet toch ook groeien zal ik maar zeggen, meer bewustzijn krijgen. Hoe leert u door de ervaringen van de tijdwereld? U leeft in een tijdloze wereld.

Antwoord: Nou, dat is ook niet helemaal juist, ik leef niet in een tijdloze wereld, maar ik leef in een wereld die geen vaste tijdnorm kent. Dat is heel iets anders. Dus de tijd wordt voor mij iets anders. Hoe ik leer? Ik heb een bepaalde opvatting. Laat ik maar weer de orthodoxe dominee van stal halen, nietwaar? Per slot van rekening, het beestje heeft zo'n goede dienst gedaan, die kunnen we nog wel eens een keer gebruiken. De orthodoxe dominee komt tot de conclusie dat bepaalde reacties van degene die hij waarneemt, niet in overeenstemming zijn met de orthodoxie die hij uit de geestelijke bewustzijnsnormen, daarin aanwezig, afleest. Hier is een schijnbare tweestrijdigheid. Wanneer deze tweestrijdigheid niet te verklaren is uit de ontvangen wezens-impressies en deze volkomen juist zijn, dan moet dus de fout schuilen bij de waarnemer. En zelfs een orthodoxe dominee komt zover op een gegeven ogenblik, dat hij dan zegt: ja, maar dan moet ik dit niet helemaal juist zien. En dan gaat hij denken: wat zijn nu de grondnormen? Ik heb dat aangenomen, dat zijn de mij bekende impulsen, zou het misschien kunnen zijn dat deze impulsen op een andere manier geïnterpreteerd moeten worden, dat ik te beperkt ben in mijn interpretatie en dat mij daardoor ontgaat de absolute eenheid met de rest, met de verdere uiting? Dan brengt hem dit tot zelfonderzoek en gaat hij trachten met de hem bekende kennis, eerst de secundair waargenomen feiten te verklaren en daaruit te besluiten op zijn eigen wezens-eigenheid, want hij heeft gezegd: deze mens denkt als ik, dus zijn diens gedachtenbeelden even orthodox als ik denk. Hij noemt dat natuurlijk niet orthodox, hoor, hij noemt het "verlicht". En dan komt hij tot de conclusie dat er bij zijn eigen verlichting schijnbaar een klein mankement is opgetreden, gaat daardoor zichzelf onderzoeken. En uit dit zelfonderzoek, het vergelijken van twee schijnbaar gelijke waarden, waarbij blijkt dat de resultaten van één van deze waarden onder bepaalde omstandigheden andere zijn dan te verwachten waren, komt hij tot de vaststelling dat er een wezenlijk verschil tussen de aangenomen orthodoxie van de waargenomene en zijn eigen orthodoxie bestaat.

Dan is de grote moeilijkheid, zal hij toegeven dat hij de fout heeft, dat de fout bij hem ligt, of zal hij zeggen: dan is deze mens verkeerd, dan heb ik hem verkeerd beoordeeld, dan is hij slecht. Dat komt voor, maar het komt ook voor, en gelukkig heel vaak, dat men dan gaat zeggen: ach, deze mens leeft goed, want alles wat ik van hem waarneem is licht, is kracht, dan moet er bij mij dus een fout schuilen. Ik ga die fout zoeken, waar ben ik fout gegaan? En dan gaat hij zeggen: "nou, dan schuilt dat foutje waarschijnlijk daar", gaat de bevestiging

daarvan zoeken bij anderen, ontdekt dat dit niet voldoende is en niet helemaal juist, gaat weer verder zoeken, komt zo tot het elimineren van de irrationele elementen in zijn eigen visie en aanschouwing, krijgt daardoor de mogelijkheid weer reacties te begrijpen die hij voor die tijd niet begrijpen kon, krijgt een veel omvattender kennis omtrent de mogelijkheden van geestelijke beleving in de vormwereld en groeit mee, hij groeit dus op geestelijk door zijn waarneming, in de tijdswereld zoals u dat noemt.

Is het duidelijk?

Reactie: Ja, dank u.